

EN SAMTALE MED BUDDHA

Av Per Henrik Gullfoss
gullfoss@online.no

En av de tingene jeg alltid har lurt på når det gjelder Buddha er størrelsen. Det sies jo at Gautama Siddharta ble så feit før han gikk ut av inkarnasjonssyklusen.

Han har avtalt å møte meg under et fikentre, noe som jeg synes er en passende ramme rundt et slikt intervju. Myten forteller at Buddha ble født, opplyst og forlot denne verden under et fikentre. Det har jeg alltid vært litt stolt over. Ikke på grunn av fikentreet, men fordi det skjedde ved fullmåne i mai. Buddha var jo tyr som meg, og det er kanskje derfor han var så opptatt av at vi ikke skulle binde oss til ting eller eie noe. Vi tyrer er jo kjent for vår glede over den jordiske skjønnhet, og har en viss trang til å ville eie og bevare saker og ting.

Hvis Buddha var feit når han levde, så har de effektive slankekurer i

den åndelige dimensjonen, for det er et vakkert og velproporsjonert lysvesen som sitter under fikentreet og ser utover det skjønneste himmelske landskap som kan oppdrives for en intervjuer fra Ilds-jelen. Jeg begynner med å spørre ham om det er sant at han har sagt at man ikke

**Det er et vakkert og
velproporsjonert lysvesen
som sitter under fikentreet
og ser utover det skjønneste
himmelske landskap som
kan oppdrives for en
intervjuer fra Ilds-jelen.**

skal eie mer enn syv ting, fordi da eier tingene deg. Plutselig skjer noe underlig, Buddha begynner å le, det er en fantastisk rungende latter, og det er som hele skikkelsen blåses opp til dobbel størrelse og blir den blide tykke Buddhaen som

fremstilles på så mange statuer. Når han er ferdig (og det tar ganske lang tid) sier jeg at jeg har tenkt litt over dette med å eie ting og har kommet frem til at hvis du ikke kan eie flere enn syv ting uten å bli eid av tingene, så eier tingene deg allikevel. Den som ikke kan ha noe av angst for å bli eid av det han/hun har, er jo like eid av ting som den som har og er besatt av sin eiendom.

Buddha smiler og sier at alt dette egentlig er små triks som spilles av hjernen. Det som er sant i et øyeblikk er kanskje feil i det neste. Ord sier han... ord binder oss til forestillinger og forestillingene binder oss til verden, slik at vi ikke kan se gjennom vår egen forestilling om verden. Tricky business det der med å være åndelig leder og religionsstifter.

Du vet, sier han og blunker er-tende. "Menneskene har en tendens til å ta ord ut av sammenhenger. Ut av den tid og det sted de er sagt og binde de fast til ufravikelige sannheter og regler. De

er som vandrere gjennom ukjent terreng som vil ha noe å holde seg til, så de kan slippe å møte sin egen usikkerhet.”

Mitt første skikkelige spørsmål er hva han er mest lei seg for når det gjelder den religionen han skapte? Igjen ler Buddha og ser på meg med samme type kjærlighet som jeg kan se på en hund som nettopp har gjort noe veldig dumt, men veldig søtt.

”Du må vite at jeg aldri var Buddhist, jeg var Buddha. Her hvor jeg er, finnes ikke den tilstanden av å være lei og angre som lever så sterkt i menneskenes verden. De som følger veien prøver å skape kart og anvisninger som fører til dit jeg er og var. Den som følger er alltid et annet sted enn den som har gått foran.”

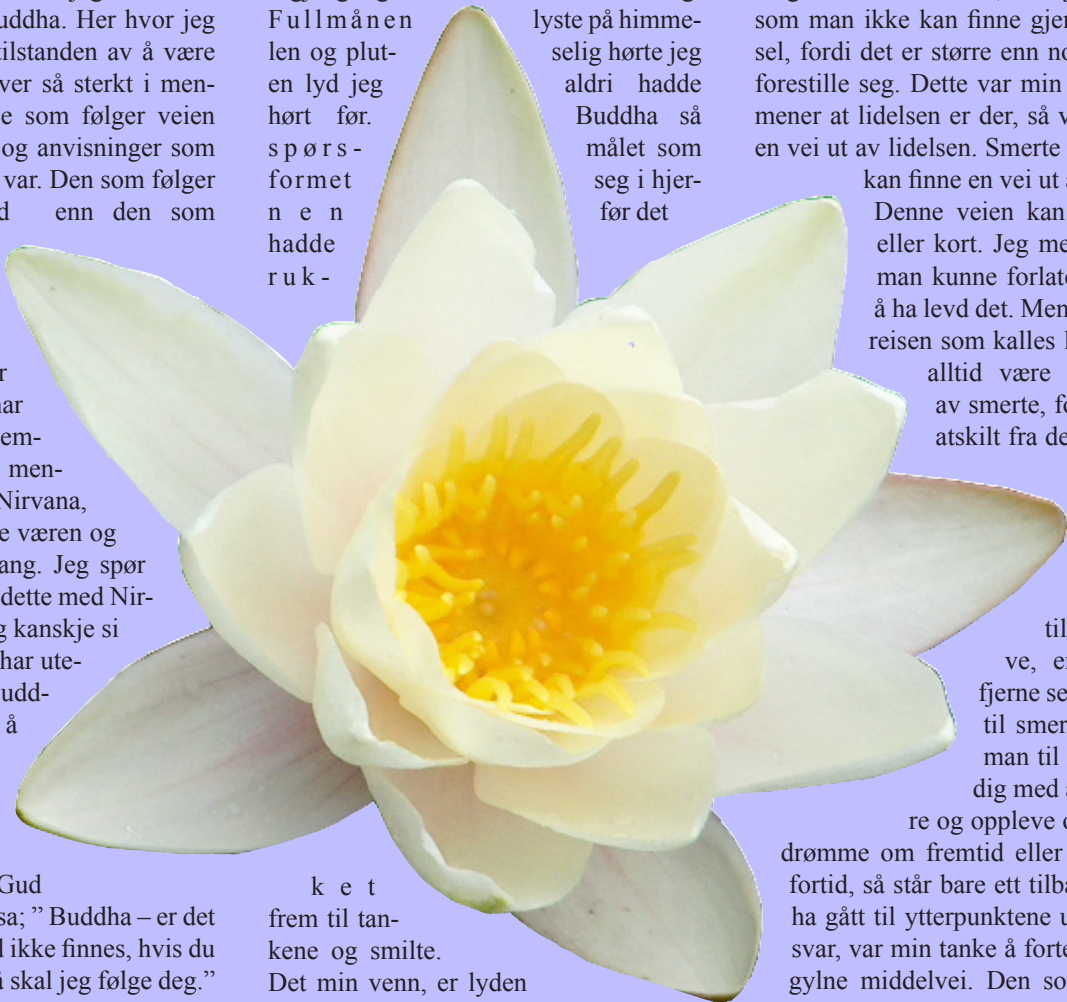
Buddhis-
men skiller seg jo fra andre religioner ved at den ikke har noen Gud. Isteden har den Buddha som eksempel på det opplyste menneske og ideen om Nirvana, som sies å være både væren og ikke-væren på en gang. Jeg spør om han kan forklare dette med Nirvana litt nærmere, og kanskje si noe om hvorfor han har utelatt ideen om Gud. Buddha begynner med å fortelle en historie.

”En dag kom det en mann bort til meg, som var helt sikker på at Gud ikke eksisterte. Han sa; ”Buddha – er det sant at du sier at Gud ikke finnes, hvis du virkelig mener det så skal jeg følge deg.” Jeg sa selvfølgelig som sant var til denne mannen at det eneste jeg med sikkerhet visste, det var at Gud fantes. Like etterpå kom en annen mann bort og sa; ”Stemmer det at du nettopp fortalte denne mannen at Gud finnes. Hvis det er sant skal jeg følge deg, fordi jeg alltid har ment at Gud finnes”. Også til denne mannen sa jeg selvfølgelig sannheten. At det eneste jeg visste med sikkerhet var at Gud ikke fantes.

Du vet, denne forestilingen om Gud er noe menneskene har bygd i sitt hode og sine hjerter. Det som var sikkert var at den ene mannens forestilling om ikke-Gud var feil, og at den andre mannens forestilling om Gud var feil. Den viktigste grunnen til at jeg ikke lagde en religion med en Gud, er at menneskenes forestilling om Gud ikke kan romme det som den kraft som ligger bak væren og ikke væren egentlig er. Derfor trengte vi

et ord som var større enn det menneskets tanke kunne romme. Jeg er egentlig ganske så fornøyd med akkurat det påfunnet. Ikke væren og væren i ett og same begrep. På den måten kunne menneskene se at det de kalt Gud var noe langt mer enn det de kunne forestille seg at denne Gud var.

Audiensen begynte å nærme seg slutten. Selv buddhaer med uendelig av tid tilgjengelig har Fullmånen len og pluten lyd jeg hørt før. spør s-formet n e n hadde r u k -

k e t
frem til tankene og smilte. Det min venn, er lyden av en hånd som klapper. Mitt

”Du må vite at jeg aldri var Buddhist, jeg var Buddha.”

siste spørsmål var dette med at verden er lidelse og at vi er bundet til lidelsens hjul av gjenfødelse helt til vi blir opplyst og kan komme ut av denne smertefulle tilværelsen.

Igjen ser jeg Buddha smile. ”Det med lidelse er en spennende sak. Du må huske på at jeg som prins først opplevde uendelig luksus og skjønnhet, uten å ane noe om verdens elendighet. Å se hvordan mange mennesker levde, for ikke å snakke om døde, var et sjokk for meg. At slik smerte og elendighet skulle finnes, hvis det samtidig fantes noen guder var ufattelig. Som du sikkert vet prøvde jeg først askesens vei, men innså etter hvert

at nettopp de som prøvde å fjerne seg fra kroppens behov og lyster, egentlig var besatt av kroppens eksistens og behov. Deretter prøvde jeg den motsatt vei, å kaste meg ut i livets intense lidenskap og sanselige nytelser. Etter hvert ble det ganske kjedelig og meningløst. Til slutt var jeg fornøyd. Det var intet igjen å gjøre og jeg satte meg til under fikentreet. Gjennom å ha gjort slutt på alle mine lengsler etter noe mer, fant jeg det ene som man ikke kan finne gjennom lengsel, fordi det er større enn noe man kan forestille seg. Dette var min vei, og jeg mener at lidelsen er der, så vi kan finne en vei ut av lidelsen. Smerte er der så vi

kan finne en vei ut av smerten. Denne veien kan være lang eller kort. Jeg mente ikke at man kunne forlate livet uten å ha levd det. Men i selve den reisen som kalles livet vil det alltid være et element av smerte, fordi man er atskilt fra det absolutte.

D e n n e smerten kan brukes som drivstoff til å oppleve, erkjenne og fjerne selve årsaken til smerten, og når man til slutt er ferdig med å se og gjøre og oppleve og sanse og drømme om fremtid eller mimre om fortid, så står bare ett tilbake. Etter å ha gått til ytterpunktene uten å finne svar, var min tanke å fortelle om den gyldne middelvei. Den som førte en gjennom livets eventyr, uten unødig smerte og lidelse. Ikke å ta vekk selve gleden over å være. Det var å finne veien som gjorde at livet ble større og større. Den veien som gjorde en til en skinnende diamant som ikke bare reflekterer en liten del av livet på en uslepen overflate. Men den diamanten som reflekterte og fanget livet og livets uendelige og evige kraft i et uendelig fargespill. Og som samtidig ikke er fargespillet og regnbuene, men den udødelige diamanten som reflekterer.”

Jeg takker for intervjuet og i det jeg skal gå ser jeg at den kjære Gautama Siddharta har kledd seg i menneskelig fasong, bare for at jeg skulle gjenkjenne ham. Der han satt er det nå bare et lyssende energikjerne, omtrent som en diamant, som reflekterer og danser med lyset i universet. Og i dette lyset ser jeg også stillheten der det er ikke-lys. •